

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XXIII. In Domin. III. Post Pascha. Mundus gaudebit, vos autem
contristabimini, Ioann. 16. Arg. Pondus gaudii mundani ac luctus.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](#)

CONCIO. XXIII.
IN DOMINICA III. POST PASCHA.

Mundus gaudet, vos autem contristabimini Jo: 16.

ARGUMENTUM.

Pondus Gaudii mundani, ac luctus.

I.

Psal. 61, 10.

Xactissime ac maturo judicio lances mortalium expendisse autumo purpuratum Psalten cum caneret:

Mendaces filii hominum in stateris, ut decipiant ipsi de vanitate in id ipsum. Mendaces non tam in stateris propriè dictis quibus caro, lana, piper, & similia appenduntur; sed in stateris judicii, rectæque rationis, quibus discernitur, & quasi in libra appenditur bonum, ac malum, apparentia, ac vera bona, apparentia ac vera mala. Mendaces, quia vident meliora, probantque, deteriora sequuntur; vident meliorem probantque pietatem, ac iustitiam, & sequuntur impietatem, ac iniquitatem. Mendaces in id ipsum. Etsi aliis in rebus discripient, in id ipsū convenienter, in hoc uniti, ac coniuncti sunt; ut vani sint, ac mendaces, fallant semetipatos, ac alios.

Elucet id ex hodierno Evangelio, in quo sub septemplici modo, modicum temporalium gaudiorum, ac afflictionum nobis proponitur. Et quanti ducimus æquæ studi atque

aliud? Si quispiam uno altero mense conficitur febribus, si maceretur curis, si stringatur inopia, si excrucietur vulnere, inæstimabile pondus sese sustinere arbitratur. Si item Zephyris ad vota alludentibus provehatur, si fluant in sinum solatia, si cuncta eveniant virgula divina; vix sese capiunt; aut beatitatem suam; & ad proruensis fortunæ catadupas prope obsurdecent, aut lippunt; ne quidpiam de novercante vel audiant, vel videant. Et tamen modicum id omne ait suprema, atq; infallibilis veritas, æterna, divinaque maiestas; quod nos maximus pendimus.

Unde autem tanta judiciorum nostrorum à divinis diversitas? Unde resultat vita, ac rationis falsitas? Non aliude quam quod statera dolosa, gaudia nostra, ac ærumnas appendamus. Ne itaque subinde paribus circumscribamur fraudibus, vectum, justissimumq; pondus vobis exhibere contendam. Id dum pertracto, à Domino Deo meo gratiam, à vobis benevolentiam efflagito.

Narratio ac Partitio.

II. In omni regno bene ordinato,

ac

ac civitate, una esse assölet mensura, ac pondus commune, & justum; cui omnia cœtera conformantur. Ita solum misserat pondus aliud chori; aliud fori; aliud sanctuarii, aliud prætorii. Ita apud Alcasas, & æquissimos Libri pendes rerum spiritualium, ac temporalium exhibetur pondus infallibile; quô libremus mundana gaudia; cui appendamus humanas miseras, atque æterninas.

§.I.

*Pondus ac mensura rerum omnium
Æternitas.*

III. Pondus hoc non est aliud, quam pondus sempiternæ gloriæ, non est aliud quam pondus ignis gehennalis, non est aliud quam pondus incomprehensæ æternitatis. Hæc est decempeda justissima, & pondus æquissimum, iuxta quod cursum vitæ nostræ componere, ac dirigere par est, ne in trutina judiciorum nostrorum hallucinemur.

*Æternitas
expensa.*

Hujus momentum unicum ut dimitterentur, aut appenderent nonnulli ad ripas fluminis, vel mente, vel etiam corpore sese receperè, ibidemque trutinâ judicii sui expendebant, quantos jam gurgites illud in pelagus exoneraverit; ex quibus si hydraulum quodpiam conficeretur eo artificio, ut non nisi una guttula intra myriam annorum deflueret, quanta congeries sæculorum evolveretur quoad vel flumen integrum, vel etiam Oceani vastitas distillaret. Unius nimbì stellas ad calculos revocare nequimus,

quanto minus pelagi profundissimi guttulas numerando emetiri. Evenire tamen illud potest, & illucesceret tandem illa dies, quâ hydraulum tam vastum exstillaret; ut vero quodpiam de æternitatis momentis subtrahatur fieri omnino non potest. Addo evenire potest ut vel unus Cain, aut Judas fulminatus in tot eliqueret oculos lachrymas, ut Oceanum adæquet, ac universi diluvium conficiat; ut vero quodpiam de æternitatis momento decedat, omnino implicat.

IV. Alii ad calculandas arenas maris, & orbis, & orbis universi mentem obverterunt, ut vel hoc pacto in aliquam Æternitatis notitiam devenient. Finixerunt itaque spatiam id tutum, quod est inter terram cœlumque lunæ, immò & Empyreum arenis tam minutis impleri, ut mille vix adæquarent unum granum papaveris. Hem quanta immensitas arenarum, seu potius atomorum in tantam cogeretur vastitatem. Quippe suprema convexa cœli juxta communem Astronomorum computum supra octuaginta millions milliarum à terra elongantur; & si forte lapis molaris demitteretur exinde, non nisi intra viginti quinque annorum spatium terram contingeret, tametsi in horas singulas millesia millaria conficeret. Attamen numerus harum arenarum, teste Clavio Astronomiae peritissimo, levipollice in membrana quapiam stringeretur. Quales autem quotve notæ, ac signa condenda erunt dies, quibus tantus numerus comprehendetur? quanta papyrus insimenda, quæcum admittetur? Mi amate reponit Clavius tunc

B b

id

id eures multum, unā liniola totum tibi numerum est exhibitura. Si es Arithmeticus lege, & ad calculum revocas sequentes notas, & in compendio totum numerum habebis 10000000-000000000000000000000000-000000000000000000000000. Etenim quinquaginta duæ notæ numerum illum totum & majorem comprehendunt. Jam vero si duplicaretur numerus ille, si syllabus nunc numericarum notarum ad unum sese milliarium extenderet, quod si ad millena, quid si mare totum in sepiam converteretur, frutices & arundines in talamos, tota cœli vastitas in membranam, eaque tota notis consignaretur, quis vel Angelorum tot myriades computaret? Mens hic defuit, sensus exerrant, tota in stuporem rapitur natura. Et tamen is numerus tandem aliquando exhausti possit, æternitatis autem momenta minui aut computari nullo modo possunt.

V. Alii comminiscuntur totum universum in unum adamantem conversum, aut in chalybeam æreamque massam conflatam, tantaque intercapidine duraturam horam illius primum, quod vel culex quispiam centenos intra annos semel transundo in pulverem minutissimum suis pediculis, aut avicula suo rostro defricaret, Trutinate quæso, quam immensus sæculorum ordo protenderetur, quo ad vel minimum vestigium, vel minimum tramitem in illa adamantina rupe excavaret enervis culex, & assurgite ad præconcienda sæcula, quæ in tota illa comminuenda evolverentur. Vix eve-

nire quispiam id posse arbitrabitur, ut id aliquando ad exitum deducatur. Et tamen absolute fieret tandem, & totus ille mons adamantinus, aut chalybeus suppar cœlo ipso, in atomos redigeretur, ut verò de æternitatis ponderibus decedat quidpiam omnino implicat.

VI. Ego omnia hæc pondera lanci unicæ impono, omnesque annorum myriades, vel in lymphis, vel in arenis & numeris, vel in globo figuratas in unum cogo, & expedo si omnes guttulas maris intra tot sæcula exhaurirentur, si omnes atomi terrarum intra illa spatiæ transportarentur, si rupes immensa defricaretur in pulvulos, si numerus toto cœli volamine conscriptus terminaretur, quanta, quantâ lustrorum congeries conflaretur? Verumtamen evo collata nulla omnino esset, nec horam unicam æternitatis conficeret. Ex his arenis quotquot quis accipit, totidem subtrahit; at verò æternitas tanquam marpesia cautes immota consistit, nec partes nec numerum admittit. Nec addendo desumit incrementa, nec minuendo decrementa. Circulum dixerit quispiam, cuius semper est centrum, circumferentia nusquam, axem stabilem circa quem volatur ambitus sæculorum, principium sine principio, sine medio, sine fine. O vere itaque pondus immensum, o verè infinitum decempedam nullis notis describendam, nullis vocibus depropoundendam, nullâ mente dignè ponderandam.

VII. Hoc est pondus, quo appendere soliti sanctioris vitæ professi suas intentiones ac consilia, hæc trutina, in qua

qua libabant momenta rerum . ac temporum:

Hac sapientissimè usus illustrissimus Britanniarum Cancellarius Morus , cum iniquissimis decretis officio privatus, & in ergastulum compactus esset. Nam cum in eo à dilecta consorte sua ad consentiendum regiae voluntati cum spe , ac stipulatione prætentæ gratiæ recuperandæ sollicitarerur ; id non nisi reposuit: Et quamdiu ô mea dilecta id tandem futurum ? Cumq[ue] illa decem , aut si fata volent etiam vinti annos eidem vaticinaretur ; ait: Quid hoc tandem est, intuitu æternaturæ vitæ? Egone Morus non nomine duntaxat, sed re ipsa, tam exigui temporis lucro, tantum, quanta est beatitas sempiterna, dispendium faciam ? Ego ne ob modicas vitæ caducæ inducias, nunquam interitura sponte excidam felicitatem? Egone paucos dies temerarius institor cum innumeris myriadibus annorum commutem? Si annos Adami , aut Mathusalem, aut sæcula censem appromitteres esset, id quidem aliquid in comparatione prælentis vitæ sed nihil omnino ad sempiternam. Quid igitur cum exiguo annos, eosque dubios divinaris futurum id omne est intuitu æternitatis, ac beatitatis. Quid proderit hic guttam lambere mellis , ibi integrimos potare cados fellis; hic gaudere momento, igne alibi cruciari lento, ac violento. Tu sane si despere pergis cum Hentico restas habe; cum illo terrena depreas, ego æternum spesto , trutinam æternitatis considero , & lubens caducæ hanc vitam exuo , æterna potitus,

Me hercle maturius libitina in alteram devchet vitam, quam Rex in suam deflecat sententiam. Tu si capis eodem omnes intentiones tuas , ac mentem deflece; & illico favores, ac odia, lucra ac dispendia terrena; tristitia & adversa eadem virgula subduce. Ita ille prudenterissimè spes humanas libravit, lubensque caducæ hujus vitæ passus est detrimentum, ut æternæ lucraretur stipendium.

*Fauconis
conversio.
Benedic-
natus lib. 8.
Ord. Cist.*

VIII. Nec minus sapienter Fauconius juvenis eandem sibi trutinam oculos posuit , quum sub unam noctem somnus eum falleret. Quid agis: inquietabat Fauconi ? in molli tomento resupinaris, & anxius in hanc atque illum partem replicaris. An ut biennio hunc in modum septus perpetuis tenebris persistas destitutus omni alio solatio , vel aureis oblatis montibus velles pacisci ? Quid si insuper morbo pressus , & doloribus emaceratus lustrum integrum, aut aliud protraheres, quantum id tibi tormentum foret, & tamen quantulum id esset ad ea, quæ vel alii Sancti passi sunt à Tyrannis immatissimis, vel nūc à justissima Deine emesi sustinent fulminati; vel etiam meamet Icelera merentur? Ergo si nunc dimidiæ noctis spatio in molliissimo hoc tomento, in plumis cygneis sub sericeo stragulo immotus durare haud sustineo, quomodo, quas millies meritus sum, perferam purgatoriis craticulas ? quomodo quod Superi avertant Averni clibanum ? Quomo-
I. 33. 14
do habitare potero cum igne devante , aut cum ardoribus sempiternis?

Bb 2

Quo-

Quomodo ego tenerimè, & basilicè semper enutritus, ego semper sericeis & mollibus amictus, ego nunquam nō plumis cygnorum astuetus, habite potero, an jacere immotus in pruniis carentibus? Quomodo ego, qui omnem horreo, & aversor afflictionem, qui ignoro quid sint flagra, quid cilicia, quid catenæ, ad effrenem corporis appetitum, tanquam ad quum præferocem edandum inventa, sustinebo scorpiones ignitos, & forcipes, laminaeque carentes in inferno? quomodo ego incendium nunquam & nunquam extingendum sufferam: qui scintillam unam nequeo in cuticula tolerare. Una hora in morbo, una dies in doloribus longa est, & prope intollerandus, quid erunt myriades myriadum in tñnariis tormentis. *Quis habitare poterit cum igne devorante, quis habitabit ex vobis cum ardoribus sempiternis?* Hæc consideratio tam altè animo illius inhæsit, ut illico delitiis, voluptatibus, mundo nuntium remitteret, nec unquam ex medullis æternitatis semel in aratos characteres eradere quiverit.

Æternitatis consideratio utilis.

IX. Et quid aliud sanctissimos Dei servos impulit, ut ultro calcatis delitiis, ac divitiis ad monasteria sese reciperent, ruri inter horrida densaque spineta, obscurioresque silvicolarum solitudines degerent, pertinaci semper pugna propriae voluntatis inclinacionibus contraiverint, noctes integras in continuis vigiliis, ac devotis contemplationibus perseveraverint, sensum, carnemque asperis ciliciis, & flagellis nodosis rigide affixerint, passiones animi, & motus animi inordinata-

tos rigido cum lupato refrænârint: contumelias, convitia, famem, nuditatem hilati semper mente pertulerint? Non aliud profectò, quam timor superventurorum malorum, quam amor, & spes cœlestis retributionis, quam trutina æternitatis semper ob oculos habita. Hinc animati cum S. Maximo in suis cellulis dicebant: modicum est omne, quod pertractas anima mea, in hoc tempore peregrinationis tua, ob lauream, & coronam gloriae obtinendam, modicum est item quod pateris, ad evitandas, quas merita es, pœnas in inferno. Loquebantur in cubiculo suo, ait Emissenus, beata illa anima; o fragilitas humana, exiguum est, quidquid agis, propter quem eternam. Vel cum S. Ignatio: Sinite me hac levia pati, ut salvem animam meam, eamque eripi a pœnis sempiternis. Vel cum S. Augustino: Hic ure, hic seca tantum in æternum parcas. Æternum est, quod condit omnia amara, quod alleviat quævis gravissima, quod emollit durissima. Æternum est, ad quod appensum omne tempus & gaudium; omnis caligo & afflictio, est brevissima ac momentanea.

Emissenus
S. Maximo.

Caraffa in
Peregr. terra

§. II.

Appenduntur gaudia mundi huic trutinae.

X. Ad hanc trutinam, ad hoc pondus vos evoco Cosmophili: adeste quotquot cum Sardanapalo gaudia venamini, quorquot cum Jobeis nepotibus indies convivia frequentatis, querquet solas rosas misertricio pollicie

Iob. 20. 12.
liee colligitis, & vestros risus, jocos, sa-
les, delicias in unam cogite congeri-
era, ac trutinae huie dijudicanda com-
mittite. Quid sunt illa intuitu peren-
niantium gaudiorum enuntiate. Vel si
vos (ut conjicio) amor mundi elusca-
vit, exoculavitque, alios libripendes
consulite. Aderit vobis si animus est
audire vir integerrimae vitae, ac mentis
Jobus, decidat ipse, dicat quid ponde-
rent omnia? Audite: Hoc scio a principio,
ex quo homo positus super terram, quod
laus impiorum brevis, & gaudium hypo-
critae ad instar punti, q.d. Non ex meo
duntaxat sensu id depresso, sed ex
communi omnium experientia ab
orbe condito petita; momentaneum
esse omne gaudium hujus mundi,
quod extra Deum queritur; & ut ita
dicam puerum, quod nullas partes
admittit. Et utrum duraverit in se intuitu
certe dolorum concomitantium,
aut subsequentium momentaneum, &
punctuale est.

Psal. 72.
Terrena somnia.
XI. Aderit, si alium expostulatis te-
stem, omni exceptione dignissimus, &
qua maiestate, qua sanctitate, ac sapi-
entia venerandus Rex David. Utique
tantum testem & judicem non aver-
sabimini? Edisserat itaque, enuntiet,
quid sentit. Quid ille? *Velut somnum sur-*
gentium Domine, ait, imaginem ipsorum
ad nihilum rediges. Somnia sunt terre-
na gaudia omnia, & tu Domine gaudi-
is, & delitiis regni tui, quæ solida, ac
perfecta sunt, omnes imagines, ac figuras
terrenatum illecebrarum, quas
pletisque mentitur ac personat illusi i-
magine, & in judicando errantes soli-
das existimant, subvertentes, ac destrues,
atque ad oculum demonstrabis meritis
sama fuisse somnia.

Reducite in memoriam somnium
Nabuchodonosoris Regis, quo ille
nocte quapant mille curis gravis, oblitus.
millenisque in animo chymaris ob-
errantibus distractus colossam statu-
am vidit, caput habentem aureum,
brachia argentea, & pectus æneum.
Mane deterso ex oculis somno, nec
quidquam eorum, quæ noctu a Mor-
phœo divinore illusus som-
niaverat, habere se deprehendit,
immo nec somnii quidem recorda-
batur. Sub pari ratione multi nostrum
illuduntur somni, putant se interessere
epulis, deliciis, abundare divitiis; ve-
rum ubi evigilaverint, & ad alteram
vitam fuerint excitati, tunc re ipsa co-
perient non nisi somnia omnia, ac um-
bras fugacissimas extitisse.

XII. Aderit, si tertium præstolami-
ni Amos Propheta. Et quis istus sen-
sus. *Quid latamini, ait, in nihilo?* Minuta
intuitu anni unius tam parva & mo-
dica est, ut vix reputetur; & quid erunt
minuta vitae nostræ collata cum tota
æternitate præter quam minus quidpi-
am, præter quam nihilum?

Vah & tu etiamnum Cosmophile
tua jactas gaudia, amplificas, & mag-
nificas solatia, antepotis terrena, post-
ponis cœlestia, mavis in hoc modico
latari modicum hic, & alibi in æter-
num cruciari. Ubi quoq[ue] sensus tuus?
ubi ratio, ubi fides? An aliam vitam
non credis, & pecudum ritu vivas? An
refallit impossibile esse gaudere in hoc
sæculo, & in altero? Si enim hic cruci-
atis ibi delitiaberis; si hic delitiaris, ibi
cruciaberis? Num latet quod modi-
cum sit, quod delectat, æternum quod
cruciat? Num excidit sententia, lata in

Nabuchod.
cur somniis
oblitus.

Amos. 6.
v. 13.

Voluptas
moxia.

Apoc. 18^{7.}

prostitutam illam Apocalypsi' sacra : Quancum se glorificavit, & in delitiis fuit, tantum date illi tormentum & tactum id est : Tantum date illi pœnarum, quantu' commeruit Cain suis delitiis illicitis, non quidē arithmeticè sed geometricè, id est non æquali, sed proportionali mensurâ. Pœna enim inferni longè major est delitiis hujus vitæ, proportionaliter tamen iis respondet, minor scilicet minoribus, major majoribus, maxima maximis delitiis, ac peccatis.

Si hoc credis, tenesque, quæ tua est insania, pro delectatione momentanea perdere sempiterna gaudia, & obligare se ad perpetua Erebi supplicia. Si quis intra centum annorum spatum vidisset per unam noctem suave somnium, multisque solatiis per somnum fratus, centum subinde annis, idcirco puniendus esset, num is si sapere somnium illud non detestaretur ? Idipsum de futura vita tibi persuadens nam quod est somnium ad annos centenos collatum, id est, & multo minus vita tua comparata venturæ æternitati ; quantumque discrimin intervenit inter somnia & res veras, tantum interest inter hujus vitæ statum, & illius. Voluptas enim brevis, momentanea, personata, dolor vero verus, ac perpetuus. Quæ igitur major potest dari insania, quam pro modico æternum auctionari, pro momentaneis illecebris sempiterna accersere supplicia. Quocirca si vos caro sollicitat, si sodalis instigat, si occasio proritat, dicite: Non emo tanti pœnitere. Non sum tam stupidus, ut pro modico vendam infinitum bonum futuræ beatitudinis.

tatis. Non sum Esau ut pro lentis edulis primogenita mea, & jus ad regnum auctioner, meque servituti Tyranni Avernalismancipem. Non sum Lysimachus, ut pro haustu lymphæ coronam exponam ; non sum Eva, ut pro pomo, aut sicut paradysum sub hastam mittam. Compertum mihi probè quid aliis mundi spectatoribus evenit. Liquidam illorum patinodia apud Sapientem decantata : Ergo erravimus à via veritatis, &c. Non emo tanti pœnitere, non emo tanto bonorum dispendio & solo tormentorum luctu fugacia, & vana gaudia.

Ecc. 5.

§ III.

Librantur tribulationes.

XIII. In eadem trutina, & eodem pondere cum S. Paulo appendite tribulationes vestras, & ejusdem decisionem audite. Nostis autem, quibus ille Tribulatio brevis, fuerit pressus ærumnis, quibus vexatus & exercitatus persecutionibus, quot emaceratus curis, quot confectus doloribus, quot calamitatibus afflicitus. Ipsum, si vos ea latet, recensentem audite : In laboribus plurimis, in carceribus abundantius, in plagiis supra modum, in mortibus frequenter. A Iudeis quinques quinquagenas una minus accepi. Ter virgis casus sum, semellapidatus sum, ter naufragium feci, nocte & die in profundo mari sui, in itineribus sc̄epe, in periculis staminū, peric. latronū, peric. ex genere, peric. ex gentib. periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus, in labore & arumna, in vigiliis multis, in fame & siti, in jejuniis multis, in frigore & nuditate. Hæc certe

2. Cor. II.
23. 24. 25.

¶

& similia nemo est, qui non gravissima censeat. Quid autem præfatus S. Apostolus de iis sentit. Quid? Momen-
taneum, ait, & leve tribulationis nostræ genus, &c. Quidquid loqueris ô divi-
nissime Paule, ita e, ut libet Festi judi-
cio, te multæ literæ ad insaniam rede-
gerunt, ut cruces, virgas, lapides, alias
que ærumnas, tam modica, tam levia
dicas? Ah, ait, scio quid dico, adhuc sa-
pio & mihi sum præsentissimus dum
hec scribo, & vero veriora esse enun-
tio, quoniam revera: Modicum & leve
tribulationis nostræ genus est, ad futuram
gloriam, quæ revelabitur innobis. Et quæ
quisque patitur in hac vita in compa-
ratione æterni ignis non modo parva,
sed nulla sunt. Esto patiatis cum S. Fe-
lice persecutiones, equuleos, carceres
triginta annis; esto, quod cum S. Lyd-
vina lecto affixus hæreas triginta sex
vel cum paralytico Evangelico trin-
ta octo; esto, quod sæculum integrum
expleas in miseriis, quid quælo id to-
tum est intuitu æternitatis? Minus cer-
tè quâ gutta ad Oceanū, quam folium
ad silvam, quam arena ad mundum u-
niversum. Momentaneum ac leve, &c.

Evenit identidem, ut quis gravatus
somno variis terribilimentis exagite-
tur, ac devexetur; tremit, horret, sudat,
inclamat; ubi autem primum ad se dis-
eusto somno redit, spuit, & terricula-
menta illa in cachinnos convertit.
Credite, credite idem vobis afflictis
eveniet; nunc, nunc dum in hac vita
quasi somniantes degimus, minimo-
rum occursa, ac interventu malorum,
prope exanimamur; at ubi evigilaveri-
mus in vitam alteram, tunc primum
Panicos istos terrores exhibabimus, ac

despuemus; nunc ut Poeta Virgilius
occinit: *Terribiles visu forme, lethumque
laborque, apparent; tunc verò ridendæ
prorsus, ac fibilis dignæ conspicabun-
tur.*

XIV. Id videtur indicasse S. Au-
gustino idem S. Apostolus, in eadem
Epistola ad Corinthios, cum scribe-
re: *Quasi tristes, semper autem gauden-
tes, sicut egentes multos autem locuple-
tantes.* Nam ut ille interpretatur, *Tristi-
tia nostra habet quasi, quia sicut somnium
transit.* Novit charitas vestra, quoniam
qui somnium indicat, addit quasi, quasi
dicebam, quasi prandebam, quasi disputa-
bam, totum quasi quia cum evigilavit, non
invenit, quod in somnis videbat. Quasi
thesaurum inveneram ait mendicus, si
quasi non esset mendicus non esset; sed
quia quasi erat, mendicus remansit.
Suppari ratione qui ad lætitias sœcu-
lares oculos aperiunt, & cor oppilant,
transit quasi eorum, & venit verum
tormentorum ipsorum. Nam felicitas
ipsorum est quasi, verum autem ipso-
rum pœna est, ac supplicium. At tristi-
tia exadversum iustorum quasi habet,
gaudium autem excludit omne quasi,
& veritate potitur. *Quasi tristes semper
autem gaudentes.*

Quocirca si occurrat menti aur
gaudium, & illecebra fulminata, aut
tentatio, seu tribulatio agnata, accu-
read libram, & pondus istud, appende
& dic: *Quid hoc ad æternum. Modi-
cum est, quod deleat, æternum quod cru-
ciat.* Et modicum supra modicum est,
quod hic cruciat, æternum, quod ibi
deleat. Modicum, modicū, modicū
est omne, quod in hac mortalitate nos
afficit, & una omne cum vita perit.

Ira

Ita enim fiet, ut nec depereatis ea, quæ pereant; sed amabis, quæ permanent in vitam æternâ. Non sectabimini formas, quæ vos deformant, sed eum quo posse redde mîni formosiores vobis metipis. Non diligeris bona, quæ

alio indigent bono ; sed illud in quo est omnis boni bonum. Id nobis elargiatur, qui est omnia in omnibus, & super omnia benedictus in sâcula. Amen.

CONCIO XXIII.

IN DOMINICA IV. POST PASCHA.

Vado ad eum, qui misit me, & nemo ex vobis interrogat me quo vadis. Ioan. 16.

ARGUMENTUM.

Ne in scopulum incidas perditionis, ad scopum contende.

Propriatom 13.36. Uexstio proposita identidem cum à Ju-
dæis, tum imprimis ab ipsis Apostolis Domini agitata fu-
it. A. Primus ex iis illam movit Coryphaeus Apostolorum Petrus, qui auditu primo de Do-
mini sui ex hoc mundo abeuntis nuntio, actutum intulit : Domine quo vadis, idque eo consilio, quatenus eidem individuus comes adhæreret, & animam suam pro eo poneret. Verum quia plus æque de se præsumebat, & se posse Christum sequi in omnibusominabatur ; audiit ab eodem Do-

mino suo: Quo ego vado non potes me mo- lb. v. 33,
do sequi, sequens autem postea. Nondum polles ea animi firmitate, ac robore, quatenus me sequi, & animam tuam amore mei ponere, sanguinem in cra-
ce fundere queas ; superveniente au-
tem Spiritu S. & poteris sequi, & va-
lebis.

Eandem vexavit D. Thomas Apo-
stolus dicens: Domine nescimus quo va- Ioan. 14. 5.
dis, & quomodo possumus viam scire: q.d.
Quum nos lateat quò eas, quomodo possumus viam scire quo tendis ? Qui enī ignorat terminum, viam quoque ad terminum nesciat oportet. Audivi-
mus equidem te itarum in domum Patris